

התיכה העוברת עליו רואה חובה לעצמה לעצור ולהצטלם. ההתיכות באות בהמוניהן. הן באות בהמנות מאורגנות או בטרמפים. הן באות על משאיות, בסנדלים ולפעמים אפילו על גבי מובילימים.

תחילה היו מחופשות לחיילות, עכשיו גם זה לא. הן מניחות בשלל צבעים, מגצי לות את מזגיהן אוויר האידאלי כדי להשאיר בלבוש מינימלי, מתמוגגות ממראות הנוף על פני הן חולפות.

אפשר למצוא אותן בכל מקום, והן מגיעות עד המוצב הנידח ביותר, לפני חמישה ימים ביקר האלוף אברהם ארן, אלוף הפיקוד, באחד המוצבים. ארנה שעה שהו שם שתי טרמפיסטיות. החברה ניסו להסתיר אותן עד תום הביקור, אבל הן טרמפיסטיות הצעירות, אתי ובתיה, גם גויסות תל-אביביות, החליטו שהן מוכיחות ראות את האלוף, ובאמצע ההרצאה הופיעו להן שתי השאטות הממודות, ופחנו את האלוף מקרוב.

האלוף, ותיק קרבות, הרגיש כנראה כי הפעם מוטב להתעלם מכל העניין מאשר לנהל קרב אבוד מראש.

התיכות וברנשים מצריים. הסתערות התיכות על הגדה המערבית משגעת את המצרים.

בימים הראשונים שלאחר ההסכם ל"הפדרת הכוחות, כאשר החלו להגיע התיכות הראשונות למוצבים שבקו ה"ראשון, היו המצרים קורצים לנו בעיניהם ואומרים בקינאה גלויה: "הביאו לכם גשים, הא?" לא הצלחנו לשכנע אותם ש"אלה סתם מטיילות, אולם, במשך הזמן, אפילו המצרי העיקש ביותר החל להשתכנע כי הישראלים כנראה בכל זאת דיברו אמת. אחרת, מה פיתאום מצטלמים עם התיקות, לוקחים אותן לטיולים, עומדים איתן על היסוללה שעה ארוכה, ומתבוננים בשקיעה המקסימה של השמש. הרי זמן של כחצי יום, מהסוג שהמצרים חשבו קודש לדבריים הרבה יותר בסיסיים.

ככל קארנבל, גם זה שבאפריקה מוגבל בזמן. ב"22 בחודש זה הכל ייגמר. או יעזוב החייל האחרון את התעלה המערבית. יישארו הוויכרונות הנוראיים של ימי ה"קרבות והחזיונות היפות של ימי הרגיעה. תישארנה התמונות הצבעוניות. האם יתיה זה תמים לקוות לחזור ל"אפריקה פעם נוספת, כאזרחים, בסיוול מאורגן של החברה להגנת הטבע?

חללים

אבשלום בני בני

"הכל עבר בסדר"

אמר האב המאושר.

אבל...

"הכל עבר בסדר, תודה לאל", ב"שר דויד שהם לכל יידינו, שבאו לקבלו בנמל" התעופה ע"ש ב"גוריון בתחילת השבוע שעבר.

מאות יידיימישפתח שהם נשמו לרווח חוה. אבשלום, בנו של דויד, אשר נפצע ב"רסיס בראשו לפני למעלה משבוע חוד" שים בעת שרותו בצה"ל, ניצל.

הידידים הרבים של דויד שהם, מנכ"ל בנק כללי בישראל, מנהל חברות האיש של הברון אדמונד דה'רוטשילד בישראל, הינו דמות מקובלת מאוד בארץ, נוסף על עיסוקיו הכלכליים, שהם הוא איש חברה מקובל, ראש אג"ר מוסד הגריל, שחקן גולף — חבר בכלי ביותר במה ש"קרני" חוג הסילון הישראלי, ועם זאת איש-מישפתח למופת.

אל יידיים אלה של שהם הצטרפו חבריו הרבים של בנו אבשלום, אשר קסמו האישי לא נפל מזה של אביו — נער אשר היה אהוב על כל יידינו, ואלה היו רבים. אותם יידיים עקבו משך חודשים ארוכים אחרי מילחמתם לחיים של אבשלום. הוא עבר טיפולים וניתוחים רבים בארץ, כשמחוג התיקוה לחיו נע מקצה החובה לקצה הזכות.

לאחר סידרת ניתוחים בארץ הוחלט לנתח את אבשלום אצל מומחה בעל שם בינלאומי באמריקה. אבשלום נסע עם אביו, ובתחילת השבוע שעבר, חזר האב בנפו ארצה כשהוא מאושר. "הכל עבר בסדר, תודה לאל".

יומיים אחר-כך הגיעה הבשורה. אב-שלום נפטר.

הבורסה צפה לירידה בשערי "כלל"

דיסקונט: ריקנאטי

לאומי: יפת

פועים: לוינסון

כלל: דוברת

מילחמת הבנקים

מכן הוגדל הון כלל עד 140 מיליון לירות, על-ידי המיזוג עם החברה המרכזית והוצאת אמיסיות חדשות.

בעוד בנק לאומי יצא מן המיורן, החלה תחרות בין פוע-ליס ודיסקונט על השליטה בחברה. שתי החברות מחזיקות עכשיו כל אחת במניות כלל בשווי של 25 מיליון לירות בערך. קשיי הנוזלות האחרונים הביאו את שני הבנקים להסדר על הפסקת התחרות ביניהם, ושמינת יחסי כוחות בכלל. פירוש הדבר יהיה בין היתר ירידה בשערי כלל, שעלו בגלל התחרות על הכיסות.

מניות כלל, ששערן עתה כ-180, תרדנה עוד יותר. שערי המניות האמירו בשנה האחרונה הרבה מעל לשוויין הריאלי, וזאת בגלל התחרות בין בנק הפועלים ודיסקונט על השליטה בחברה.

לפני שנתיים היה הסכם בין הבנקים הגדולים — פועלים, דיסקונט ולאומי — כי שלושתם יחד יחזיקו במחצית מניות כלל. לכלל היו אז מניות ב-80 מיליון לירות לערך, ולפי ה"הסכם הותר לפועלים ולדיסקונט לרכוש כל אחד עד 15 מיליון לירות מניות, וללאומי עד 7.5 מיליון לירות. לאחר

סרטים: מי הרוויח, מי הפסיד?

הטבלה הבאה נותנת תמונה טובה על תוצאות הפקות הסרטים הישראליים בשנת 1973. יש להביא בחשבון כי המפיק מרוויח ממכירת הכרטיס כלירה אחת, כנגד כל לירה שהוא מקבל כהחזר מס. הכפלת החזר המס תיתן בערך את הכנסות הסרט.

שם הסרט	המפיק	מיספר הצופים (באלפים)	החזרי המס (באלפים)
"הבית ברחוב שלוש"	סרטי נח	260	308
"מתנה משמיים"	מתנה משמיים (גד ב"ארצי)	83.5	79.4
"הזמנה לרצח"	אסי דיין	48.3	49.6
"וזר ביריחו"	וילי גפני	32.7	32.3
"הצד השני"	ברוך דינר	73.5	86.9
"קזבלן"	סרטי נח	96.1	1.33
"המשכנע"	המשכנע בע"מ	195	204
"קוראים לי שמיל"	אריה פילם	290	301
"הבלש האמין שוורץ"	הבלש האמין	96.6	100
"אורה בעונה המתה"	ישראלים	0.2	0.1
"אבו אל-בנאת"	סרטי נח	87.5	95
"ב"גוריון זוכר"	ישראלים	1.4	1

מכיוון שהוצאות ההפקה הממוצעות לסרט הן כ-300 אלף לירות, הרי סרט שקיבל החזר-מס פחות מ-150 אלף לירות, יתכן כי הפסיד.

סכנה

לייצוא

הלבידים

אנגליה היא הקונה העיקרית של יצואני הלבידים הישראליים.

המשבר בבנייה בארה"ב חריף ביותר. ההשקעות בבנייה למגורים בנובמבר היו 3300 מיליון דולר — לעומת 3580 מיליון דולר בנובמבר אשתקד — ירידה של 8%.

גם במיספר בקשות הבנייה יש ירידה ניכרת. המשך השפל, פירושו המשך הצפת אירופה בליבידים אמריקאנים.

ייצרני הלבידים הישראליים עומדים חסרי אונים נוכח ההתפתחות החדשה, לא מצאו בינתיים תחליף.

אחד מענפי הייצוא העיקריים של יש-ראלי, הלבידים (דיקטים), הוכה קשות בימים אלו, כאשר חברת-ההנפק האמריקאנית, יו.אס. פלייט (לבידי ארה"ב) החלה בה"צפת השוק האנגלי בלבידים, במחירי דמי פיינג של פחות מדולר המטר. הסיבה לכך היא השפל בבנייה בארה"ב, המחייב את יצרני הלבידים שם לחפש לעצמם שווקים בכל מחיר.

עוזי רסקין מכירות לזרים

מיליון דולר לחודש. בשנת 1973 מכרה ה"חברה דירות לתושבי חוץ ב-20 מיליון דולר.

ישראלים הוקמה על-ידי קבוצת חברות הבניה הגדולות בישראל, כדי למכור ד"רות לזרים במטבע-חוץ. בעליה הם סולל-בונה, כלל, שיכון עובדים, א. פילץ, א. רובינשטיין.

שערורית הגפרורים

כל מי שמנסה בימים אפלים אלו להדליק אש, נתקל בתופעה תמוחה: עליו לנסות להצית לפחות את מחצית הקופסה, ולרוב את כולה, עד שהוא מצליח למצוא גפרור שיצית אש.

הגפרורים הנמכרים בצנא גרועים במיוחד. על כל גפרור מוצאים בקושי בדל גפרית, הנעלם עם השיפשוף הראשון. כדי להדליק מזורה או סיגריה, יש לבזבז קופסה שלמה ויותר.

קיים בארץ מכון תקנים, שתפקידו החוקי הוא לא להתיר ייצור גפרורים שאין עליהם די גופרית. מה קרה למכון זה? האם גם הוא מחויב לתקן.